

Ođlan ve Kűçűk Kuđu

Aysel Banu YAVUZAL

Ođlan ve Kúçúık Kuđu

Aysel Banu YAVUZAL

Her sabah Leo adında küçük bir ođlan, kırmızı yağmur çizmelerini ve üzerinde küçük kuđu deseni olan sarı tişörtünü giyerdi. Yeşil kanvas sırt çantasını omzuna atar ve evinin yakınındaki göle giden patikadan aşağı koşardı. Su pırıl pırıl parlardı, sazlar fısıldaşırdı ve Leo parlak, meraklı gülümsemesiyle gülümserdi. Göl, onun bütün dünyadaki en sevdiği yerdı.

Leo'nun açık kahverengi teni ve koşarken zıplayan kısa, dalgali siyah saçları vardı. Burnunun üzerinde birkaç çil dans ederdi ve koyu kahverengi gözleri hep izler, hep merak ederdi. Çimenli kıyıda hiç kıpırdamadan oturup suya bakmayı severdi. "Bugün ne görecekim?" diye kendi kendine fısıldar, dizlerini kucaklardı.

Gölde bir kuğu ailesi yaşırdı. Anne kuğu iri ve zarıftı; beyaz tüyleri ve S harfi gibi uzun, kıvrık bir boynu vardı. Turuncu gagasının dibi siyahtı ve bir bacağında numaralı küçük bir halka vardı. Sakin ve tetikte, suyun içinde yavaşça süzülürdü; arkasından da üç tüylü gri yavrusu yüzerdi.

Yavrular küçük ve yuvarlaktı, yumuşak gri tüylerle kaplıydılar. Boyunları kısa, gagaları minicik ve koyuydu; küçük gözleri dünyaya merakla bakardı. Bir yavrunun başında soluk bir leke vardı ve Leo hep önce onu arardı. Annelerine yakın kürek çeker, üç tüylü mantar gibi sallanırlardı.

Leo o kuřuları ok severdi ama yanlarında asla su sıçratmaz ya da bağırmazdı. Mesafesini korur ve kıydan sessizce izlerdi. Anne kuřu sakın, koyu gözlerini ona çevirir ve yüzüp uzaklaşmazdı. Bu oğlanın yumuşak huylu olduğunu biliyor gibiydi. Yavrular sazların arasından ona utanga ve meraklı bakarlardı.

Güneşli bir cumartesi günü göl ziyaretçilerle doldu. Aileler piknik örtülerini serdi, çocuklar güneş şapkaları kanatlanarak koştu ve biri fotoğraf makinesi taşıdı. Tasmalı bir köpek ördeklere neşeyle havladı. Herkes neşeliydi ama göl kıyısı gürültülü ve kalabalık oldu. Leo, anne kuğunun yavrularını sazlara daha da yaklaştırdığını fark etti.

Güneş şapkalı küçük bir kız, kollarını sallayarak suyun tam kenarına seğirtti. "Bakın, kuğu yavruları!" diye seslendi. Üç yavru birbirine sokuldu, tüy tüye yaslandı ve anneleri geniş kanatlarını azıcık açtı. Leo'nun kalbi hızla çarptı. Bu ailenin de tıpkı insanlar gibi sessiz zamana ve alana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Leo kendi ailesini düşündü. Bazen evleri gürültülü ve kalabalık olduğunda annesi, "Hadi bir dakika sessiz olalım, sadece biz," derdi. Mahremiyet işte böyle bir şeydi, diye anladı. Herkesin ara sıra sakın bir köşeye ihtiyacı vardır. Kuğuların da kendilerine ait bir köşeye ihtiyacı vardı. Kimsenin onları sıkıştırmadığı, kimsenin bağırmadığı bir su parçasına.

O akşam Leo mutfak masasına oturdu; yanında kâğıtlar, boyalar ve yeşil kanvas sırt çantası vardı. Kıvrık boyunlu büyük beyaz bir kuğu ve üç tüylü gri yavru çizdi. Sonra parlak, zıpzip harflerle sözler yazdı. Annesi omzunun üzerinden eğildi.

"Bunlar harika tabelalar," dedi ve Leo sırıttı.

"Lütfen mesafenizi koruyun!" diyordu bir tabela. "Sakin ve sessiz olun," diyordu bir diğeri. Leo sazların, suyun ve küçük kuğu ayak izlerinin minik çizimlerini ekledi. Çimenli kıyıdaki iyi bir izleme noktasına işaret eden oklar çizdi. Her tabela neşeli ve dostçaydı, hiç azarlamıyordu. İnsanların onları okuyunca gülümsemesini istiyordu.

Ertesi sabah Leo tabelalarını yeşil sırt çantasıyla göle taşıdı. Suyun yakınındaki yumuşak toprağa küçük ahşap kazıklar çaktı. Sonra boyalı tabelaların her birini tek tek yerlerine bağladı. Kırmızı yağmur çizmeleri çamurda şıpırdarken geri çekilip baktı. Tabelalar sazların önünde parlak, küçük dost yardımcılar gibi duruyordu.

Ziyaretçiler göle geldi ve okumak için durdu. Gözlüklü adam yavaşça başını salladı ve piknik örtüsünü kenardan geriye çekti. Güneş şapkalı küçük kız yüksek sesle okudu: "Sakin ve sessiz olun!" Parmak uçlarında izleme noktasına gidip oturdu. Tasmalı köpek yanına yerleşti ve göl kıyısı yumuşadı, sakinleşti.

Sonra çok güzel bir şey oldu. Anne kuğu sazların arasından süzülerek çıktı; yavruları düzgün küçük bir sıra halinde arkasından kürek çekti. Üç tüylü gri bebek yanına sokulup sallandı ve soluk lekeli olan başını kaldırıp ziyaretçilere baktı. Kuğular açık suda kaldı, sakin ve korkusuz; herkes sessizce izledi.

Leo göğsünde sıcak, gururlu bir duyguyla kıyıda oturdu. Kuğuların ve komşularının yan yana, mutlu yaşamasına yardım etmişti. Anne kuğu koyu gözlerini bir kez daha ona çevirdi ve o minicik el salladı. "Rica ederim," diye fısıldadı. Yavrular güneş ışığında usulca su sıçratarak bir daire çizip kürek çekti.

O günden sonra tabelalar gölün kıyısında kaldı ve ziyaretçiler mesafelerini koruyup sakin kaldı. Çocuklar tüylü yavruları izleme noktasından gösterdi, büyükler dostça boyanmış sözlere gülümsedi. Kuğu ailesi ihtiyaç duyduğu mahremiyete kavuştu, herkes de huzurlu, mutlu bir ziyaret yeri buldu. Göl kocaman, sevecen bir aile gibi hissettirdi.

Leo hâlâ her sabah kırmızı yağmur çizmeleriyle gelir; izler, merak eder ve parlak gülümsemesiyle gülümser. Yabani ailelerin de tıpkı insanlar gibi alana ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu öğrenmiştir. Ve bazen en küçük yardımcı, kâğıt, boya ve yumuşak bir kalple, büyük bir gölün dünyayı herkesle paylaşmasını sağlayabilir.